

Tiberiados bendruomenė *Maldos bendrystė*

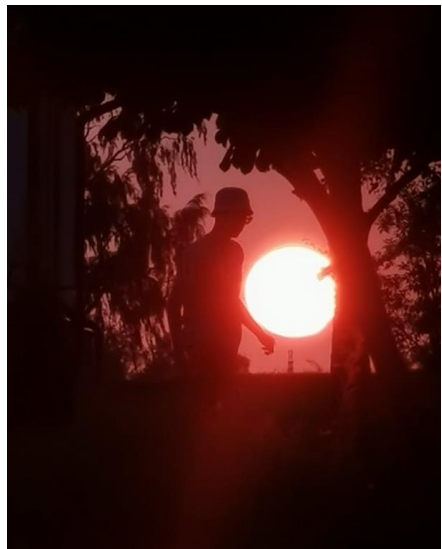

Naujasis vyresnysis tarnas br. Pranciškus mazgoja brolių kojas.

„Sėkti Kristumi, tai – dalyvauti tam tikroje dinamikoje. Joje glūdinčias neišsenkančio kūrybiškumo procesas atveria naujas perspektyvas. Esame pakviesti įsiklausyti į Kristaus klusnumą. „*Tu paruošei man kūną, štai ateinu vykdyti tavo, o Dieve, valios! (Žyd 10, 5-7)*“. Šiais tėvo Jean-Yves Grenet SJ įžanginiais žodžiais pradėjome bendruomenės kapitulą. Jis mums priminė, kad įsiklausydami į Dievo valią, esame atsakingi už mūsų Bendruomenės gyvybę.

Kartu su vyskupo deleguotu tėvu Grenet kapitula subūrė visus amžinuosius įžadus davusius brolius ir seseris. Prieš šešerius metus vykusią kapitulą brolis Morkus baigė bendruomenės Vyresniojo pareigas ir brolis Bartas buvo išrinktas naujuoju bendruomenės Broliu Tarnu. Jis priėmė šią tarnystę ir drąsiai ją nešė, atsiliepdamas į įvairius iššūkius. Noriu jam išreikšti didžiulį visos bendruomenės dėkingumą už šiuos metus. Jis mus vedė su didžiuliu dėmesingumu kiekvienam ir ypač broliui Morkui šiuo pereinamuoju laikotarpiu. Palikdamas savo tarnystę brolis Bartas sakė: „*matau bendruomenę, kuri yra kupina gyvybės*“ bei mus kvietė „*nuolatos sugrįžti į džiaugsmą, ir toliau augti pasitikėjime*“.

Gyvenimas yra kupinas netikėtumų. Praėjusiais metais buvau pasinėręs į kovą su vėžiu ir ilgą laiką praleidau su savo ligos bei vienatvės dėl pandemijos paliestu tėčiu. Mano sveikata po truputį sugrįžo ir šią vasarą pasijaučiau galintis atsiliiepti į bendruomenės poreikius. Tai man ir padėjo priimti šią naują tarnystę. Tačiau man nėra lengva palikti Lietuvą. Spalio viduryje grįžau keletui dienų „susikrauti lagaminų“ ir esu iš naujo nustebintas šio mažo kaimelio grožio, kuriame jau trisdešimt metų priimame jaunimą ir šeimas. Kartu su broliu Egidijumi, kuris išvyksta kartu su manimi į Belgiją, buvome šitiekos stebuklų liudininkai. Taip, šioje vietoje buvo išlieta daug prakaito, bet dar daugiau sutikta žmonių, su kuriais galėjome kartu keliauti tikėjime.

Viso grožio Kūrėjau, Tau atiduodu save (pauglių dviračių žygio vaizdas).

Kapitulos metu su broliais ir seserimis įvardijome troškimą „formuoti kūną“. Kūnas leidžia judėti neišsenkančiame kūrybiškume. Kristaus sekimas mus veda į savęs dovanojimą, neišvengiamai išgyvenamą per kryžių ir prisikėlimą.

Brolis Pranciškus

„Ateik ir sek paskui mane!“

Bendruomenės kapitulos savaitės Belgijoje mums visiems buvo labai intensyvus laikas. Kol patys buvome išvykę, trys jauni broliai iš Belgijos: br. Vytautas, br. François ir br. Jerry, atvyko prižiūrėti mūsų namų Baltriškėse. Svečių (tarp jų ir liuteronų parapijos grupės iš Rygos) priėmimo, bulviakasio ir talkos organizavimo, daržo ruošimo pavasariui, darbo mūsų medžio dirbtuvėse ir dar daugelio kitų tarnysčių dėka, sugrįžę radome namus puikiai prižiūrėtus ir kupinus gyvybės. O ir kapitulos metu priimti sprendimai yra svarbūs Lietuvai. Pirma, br. Pranciškus buvo išrinktas bendruomenės Generaliniu Tarnu. Antra, br. Egidijaus buvo paprašyta sugrįžti į bendruomenę Belgijoje. Taigi du mūsų pirmieji broliai palieka Lietuvą ir juos pakeis (nors čia žodis „pakeisti“ ir netinka – joks žmogus niekuomet negalės pakeisti kito) br. Mišelis ir br. Joakimas. Br. Joakimas į

Pjūties vaikai maloniai klausosi padėkos broliams Mišiose (21-10-17).

Lietuvą buvo atvykęs keletą kartų (paskutinį kartą 2012 m.), o br. Mišelis, puikiai mokantis lietuvių kalbą ir gerai pažinodamas Lietuvą, galės iškart įsijungti į bendruomenės misiją. Br. Vytautas taip pat lieka su mumis iki šv. Kalėdų. Ir žinoma, dar yra du mūsų broliai studijose Monrealyje – br. Vidas ir br. Frederikas. Šiuo metu br. Pranciškus ir br. Egidijus yra trumpam sugrįžę į Lietuvą susidėti krepšių prieš šį naują nuotykį Belgijoje.

Net jei gyvenimas čia, Baltriškėse, ir tęsiasi įprasta vaga – prasidėjo šv. Jono Krikštytojo metai, prabėgo šv. Pranciškaus savaitgalis su aštuoniasdešimt dalyvavusių jaunuolių, įsipareigojusių šeimų savaitgalis ir svečiai beveik kiekvieną savaitgalį – išgyvename keistą laiką, pokyčių metą. Iki kol atvyks br. Mišelis (lapkričio-viduryje) ir br. Joakimas (prieš šv. Kalėdas) būsime mažesnė, be brolio kunigo mūsų tarpe, bendruomenė.

Baltriškėčių išleistuvės. Ačiū, kad esate, br. Egidijau ir Pranciškau.

Ypač pastebime, kaip svarbu, kad kiekvienas turėtų laiko ir erdvės, kur galėtų išlieti ašarą, paklausti, suformuluoti linkėjimą prieš kelionę, šen bei ten pabaigti tai, kas buvo pradėta, ar paprasčiausiai būti kartu. „*Viskam yra metas, ir kiekvienam reikalui tinkamas laikas po dangumi: laikas gimti ir laikas mirti, laikas sodinti ir laikas rauti, kas pasodinta, (...) laikas verkti ir laikas juoktis (...)*“ Šie susitikimai atneša daug ramybės, nes galų gale mums primena mūsų piligrimo būvį: „*Gyvenimas yra tavo laivas, o ne tavo uostas*“. Praėjus jausmų bangai, žodis, kuris išlieka, tai ramus „*ačiū*“. Dar reikės laiko priimti ir susitaikyti, bet jaučiame Dievo Ramybę.

Kaip kad atvykimas į Lietuvą belgii yra kažkas neįtikėtino, taip pat ir išvykimas po dvidešimties metų trukusio įsišaknijimo joje, yra sunkiai paaiškinamas. Kaip tasai, kuris išvyksta, taip ir tasai, kuris pasilieka išgyvena tam tikrą sukrėtimą, nes nėra jokios apčiuopiamos priežasties: „*neardome laiminčios komandos*“, sakė man vienas draugas. Dėl ko tuomet išvykti? Bet iš tiesų Dievas gali to paprašyti. Jis pašaukė Abraomą viską palikti, pažadėdamas jam kraštą ir netgi palikuonių. Nors šis kvietimas ir lieka iššūkiu tikinčiajam, nes visada pradėdant reikia kažką palikti, bet jis turi prasmę. Tokia yra mūsų nuojauta ir mūsų viltis.

Čia kartais Meilė jungia, čia Ji atskiria ir išskiria, kad tie, kurie myli vienas kitą, galėtų dar labiau augti. „*Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės, kad aš keliauju pas Tėvą*“, sako Jėzus mokiniams prieš savo Kančią. Išsiskyrimas meilėje niekuomet nėra paprastas užmiršimas, tai labiau naujas buvimo būdas, dvasinė bendrystė. Gyvenimas ir tikėjimas mums atskleidžia, kad šis procesas meilėje yra būtinas – viskam yra laikas – iki tol, kol kiekvienas rasime savo vietą Dievo Karalystėje, kur Mokytojas nušluostys kiekvieną ašarą nuo mūsų akių. Tai lietuviškoji medalio pusė. Bet yra ir belgiškoji pusė, kurioje du broliai ruošiasi prisijungti prie mūsų ir galbūt išgyvena labai panašius dalykus. Kokios naujos galimybės, koks naujas kūrybiškumas gims jų atvykimo dėka? Vienas Dievas težino, bet vien jau apie tai galvojant, aš be galo džiaugiuosi.

*Sesers Faustinos pirmieji įžadai
(2021-08-21, Belgijoje).*

Brolis Ivanas

Seserų žinios

Pastarosios savaitės seserų bendruomenei Belgijoje buvo kupinos gražių ir svarbių įvykių. Rugsjūčio 21 d. sesuo Faustina ištarė savo pirmuosius laikinuosius įžadus. Baigusi noviciato laikotarpį, ji netrukus pradės teologijos ir filosofijos studijas Prancūzijoje, skirtas jauniems vienuoliams. Tą pačią dieną šventėme ir sesers Annos įvilktuves. Ši graži šventė mums buvo taip pat proga dėkoti už sesers Benediktos, naujokių magistrės, tarnystę. Po dešimties metų noviciate, ji nuo spalio mėnesio iškeliauja Šabo ir poilsio metams. O

sesuo leva Marija perima jos tarnystę ir jaunųjų seserų formaciją. Spalio pradžioje prie mūsų prisijungė trys postulantišės: leva (iš Lietuvos), Pauline ir Reinhilde, labai gražu matyti jų užsidegimą ieškoti Viešpaties ir jam tarnauti! Norėtume paprašyti maldos už kiekvieną iš mūsų, kad galėtume vis labiau įsišaknyti Viešpatyje ir atsiliepti į Jo kvietimą, o taip pat ir į mūsų laiko ir mūsų šiandienos Bažnyčios kvietimus.

Sesuo Asta

„Dovanai gavote, dovanai ir duokite!“

Neįsigykite nei aukso, nei sidabro, nei variokų savo kapšams prikimšti... nes darbininkas vertas savo valgio.“ (Mt 10,10). Generalinei kapitulai artėjant bendruomenėj vyksta įvairiausi pasiruošimai. Vienas iš jų – trys jauniausi broliai siunčiami į Lietuvą. Jų misija – rūpintis namais, išlaikyti

Sveikas atvykęs į Baltriškes, broli Vytautai! Dar laukiam br. Mišelio ir br. Joachimo.

maldos ir bendruomenės gyvenimą Baltriškėse, kol visi broliai, davę amžinuosius įžadus, bus susirinkę Belgijos bendruomenėje. Šio tikslo vedami mes, broliai Pranciškus(Jaunesnysis) ir brolis Vytautas per pačias žolines išsiruošėm į kelią. Ieškant pakeleivingų automobilių pervažiuoti keturias šalis, du tūkstančius kilometrų. Neturint nei mobilaus telefono, nei pinigų, nei žinant kur nakvosim ar ką valgysim. Bet mūsų didžiausias saugumo garantas tai, kad išvažiuojam lydimi Mergelės Marijos. Dėl to reikėjo bet kokia kaina išvažiuoti rugpjūčio 15 dieną! Bet tai reiškia išvažiuoti gana vėlai. Ar tikrai verta? Ar nevertėtų ramiai išsimiegoti po visų vasaros darbų ir ramiai išvažiuoti ryt ryte? Šiuos labai logiškus klausimus mūsų sesės užduos prieš pat sėdant į mašiną. Juk jau antra valanda po piet, o mes dar tik ruošiamės išvažiuoti iš kiemo.

Pradedam mūsų kelionę šeimos, dalyvavusios mišiose Tiberiadoje, mašinoje. Tai buvo graži proga pasidalinti ir geriau susipažinti su šia jauna šeima. Po gaivinančio limonado stiklinės jų namuose, trumpos ekskursijos krašte, stipriai nukentėjusiam nuo liepos mėnesio potvynių, atvykstame į degalinę kelyje link Vokietijos. Jau pusė penkių, o mes vis dar Belgijoje, 50 kilometrų nuo Vokietijos sienos. Čia mums į pagalbą ateina Lukas. Lenkas, buvęs pranciškonas brolis, begrįžtantis namo į Poznanę iki kurios, beveik tūkstantis kilometrų. Yes! Vokietiją jau įveikėm. Bet kur dabar miegoti? Lukas, nenorėdamas mūsų palikti tiesiog gatvėje, antrą valandą nakties, mus nuvežė tiesiai į viešbutį. Vos išlipus iš mašinos, mus pasitiko tiesiai į mus žvelgianti, tarsi mūsų laukianti Mergelės Marijos, laikančios kūdikėlį Jėzų

Brolis Pranciškus (jaunasis) su br. Vidu svečiuose.

rankose ikona. Tai buvo tarsi ženklas, kad Marija tikrai mumis rūpinasi. Ryte, po geros poilsio nakties, mėgavomės pusryčiais viešbučio restorane, šviečiant nuostabiai ryto saulei. Mums tokia situacija buvo tokia neįprasta, kad jautėmės vis dar lyg sapne. Po to patraukėm į bažnyčią, kuri buvo tiesiog priešais viešbutį. Ten dalyvavom dieviškajame pokylyje – šventosiose mišiose. Po to, neskubėdami aplankėme Poznanės katedrą ir leidomės toliau į kelią. Keletas draugiškų lenkų mašinų mus pavėžėjo iki Augustavo. Ten praleisime mūsų antrąją naktį. Paskutinės mus vežusios poros bu-

vom nuvežti į senelių namus kunigams, kur mums buvo suorganizuota vakarienė ir nakvynė. Po trumpo pasivaikščiavimo mieste ir naktinės maldos šventoriuje, prie Mergelės Marijos grotos, sugriuvom į lovas mums patikėtame bute. Ryte - pusryčiai su kunigais gyvenančiais globos namuose ir mišios šalia esančioje švč. Širdies Bazilikoje.

Po maldos, kunigas aukojęs mišias mus pakvietė išgerti su juo kavos ir geriau susipažinti. Kai jam pasakiau, kad jau vėlyvas rytas ir mums reikėtų ruoštis į kelią, jis atšovė: „Nebijok, tik tikėk“. Tais žodžiais jis tiesiog mus privertė jam paklusti. Po ilgo pokalbio prie kavos puodelio, jis pasisiūlė mus nuvežti iki Lenkijos-Lietuvos sienos. Bet jis turėjo ir slaptą planą. Pakeliui užvažiuome į Vygrių vienuolyną. Tai buvęs kamaldulių vienuolynas ežero pusiasalyje. Jame, 1999 metais besilankydamas Lenkijoje, šventasis Jonas Paulius II praleido trijų dienų rekolekcijas. Šiandien tai piligrimystės vieta tiek Mergelės Marijos (pagrindinė iškilmė – Žolinės), tiek Jono Pauliaus II maldininkams. Kadangi ekskursija užtruko gan ilgai, neturėjome kur dėtis, turėjome priimti kunigo pasiūlytus pietus vietiniame restorane. Galiausiai atvykome į pasienį ketvirtą valandą po pietų. O dar toks tolimas kelias iki Baltriškių. Bet Mergelė mus vedė iki šiol, tad neapleis ir dabar. Kai atsidūrėm Karmėlavoje, labai greitai buvom atpažinti kaimynės, kilusios iš Salako kuri su dukra važiavo į savąją Sodybą. Vakare, mus pamatę broliai labai nustebo, kad mes taip greitai atvažiuome. O mes tikrai negalėjom pasigirti, kad labai skubėjom! Taip Mergelė Marijo mus palydėjo į šią misiją, parūpindama tarsi mažas atostogas Europos keliuose. Šią kelionę galėtume apibendrinti lietuviška patarle: „*neskubėk ir būsi pirmas*“ bei *evangelijos eilute: „Nebijok, tik tikėk“ (Mk 5, 36).*

Broliai Pranciškus (jaunasis) ir Vytautas

Vienas prancūzas prisimena Lietuvą

Labas! Koks džiaugsmas po pusantrų metų ir vėl rašyti Lietuvos „Maldos bendrystei“. Baltriškėse praleidau tris nuostabius mėnesius ir išvykstant 2020 m. birželį tikėjau si sugrįžti jau spalio mėnesį šv. Jono Krikštytojo metams. Tačiau vasarą nusprendžiau pradėti propedeutinį kursą Prancūzijoje, kuris yra būtinas, norint stoti į kunigų seminariją. Iš tiesų, aš buvau tikras, kad Viešpats mane kviečia į pašvęstąjį gyvenimą. Nors ir nežinojau tiksliai koku būdu, bet troškau Jam atsiliepti. Propedeutinis kursas mano vyskupijoje turi du ryškius privalumus: yra plačiai pripažintas dėl savo formacijos kokybės ir nėra susietas su jokia seminarija, tad palieka didesnę laisvę tolesniems pasirinkimams pašaukimo kelyje.

Jau prieš tai svajojau apie Tiberiados brolių gyvenimą, bet labiau už viską norėjau, kad tai būtų ne mano, o Dievo valia. Šiame įkarštyje buvau pasiruošęs atsilipti į pašaukimą, kuris man pačiam būtų net ir nepatikęs, jei tik būčiau žinojęs, kad tokia yra Dievo valia. Norėjau atsiduoti į Jo rankas ir būti prie nieko neprisirišęs. Atsisakiau minties apie Tiberiados bendruomenę.

Jules (Julius) piligrimystėje po Lietuvą 2020 m.

Tai buvo nuostabūs formacijos metai ir pagaliau nereikėjo slėpti savo pašaukimo. Metų eigoje, maldoje, mano širdyje vis labiau aiškėjo, ko Viešpats laukia iš manęs. Gegužės mėnesį, trisdešimties dienų šv. Ignaco rekolekcijų metu, viskas dar labiau paaiškėjo. Pašaukimas, kaip begalinės meilės išpažinimas, sustiprėjo ir šydas, kuris buvo tarsi uždengęs mano akis, nukrito – Tiberiados bendruomenė atliepė į visas Šventosios Dvasios užuominas šiame ieškojimo procese.

Žinoma, vienas pats pritrūkčiau objektyvumo Dievo valiai atpažinti, todėl mano dvasios tėvas man turėjo svarbų broliško patarimo vaidmenį. Gerbdamas mano laisvę jis stengėsi padėti kelyje į šventumą. Anot jo,

kartais Viešpats patvirtina mūsų sprendimus per savo „žinutes“, kai jos tinkamai priimamos ir aiškinamos. Man jų taip pat netrūko. Pavyzdžiui, propedeutiniame kurse, kad galėtume išsaugoti kiekvieno laisvę pasirinkti, buvome paprašyti nesidalinti tarpusavyje apie mūsų asmeninę kelionę pašaukimo kelyje. Tik paskutinę dieną visi kartu pasidalinome, kokie yra mūsų sprendimai ateičiai. Galvojau, kad nustebinsiu aplinkinius, bet mano broliai kursiokai buvo pirmieji, kurie prisipažino, kad jau ir prieš šį pasidalinimą jie buvo tikri dėl mano pasirinkimo. O mama pasakė: „*Tai manęs visai nestebina, nes niekada dar nebuvo tavęs mačiusi tokio laimingo, kaip tuomet, kai buvai Lietuvoje.*“ Ir priešingai, ji būtų buvusi labai nustebinta, jei būčiau pasirinkęs stoti, pavyzdžiui, į seminariją... Tėčiui bijojau pranešti, nes jam, kuris nėra tikintis, buvo sunku mane matyti net ir paruošiamajame kurse. Bet kokia staigmena buvo matyti jį visiškai ramų išgirdus mano sprendimą. Po apmąstymų laiko net ir jam tai atrodė, kaip kažkas savaime suprantama. Mano draugai reagavo arba sakydami „*neįtikėtina... prieš keletą metų, kas galėjo pagalvoti?*“, arba „*nustebčiau daug labiau, jei tai būtų kas nors kitas iš mūsų tarpo*“. Visi šie patvirtinimai nebuvo būtini, bet Viešpats duoda neskaičiuodamas! Tai man suteikia dar daugiau džiaugsmo postulantūros pradžioje bendruomenėje Belgijoje. Lieku stipriai paliestas gyvenimo Baltriškėse ir tikiuosi galėsiantis čia dažnai sugrįžti! Iki greito!

Jules (Žiul / Julius)

Atnaujinkim šios žemės veidą!

Šią vasarą man teko džiaugsmas kartu su broliais ir keturiasdešimčia ryžtingų paauglių minti dviračius Lietuvos šiaurėje. Įstabu, kad galėjome pradėti nuo Kryžių kalno ir su kunigišku brolio Frederiko palaiminimu leisti į dar vieną paauglių dviračių žygį; beje, man jis ne pirmas, ir kaip tik pradėjusi riedėti nejučia prisiminiau tiek paskutinį sykį, kai važiauvau prieš keletą metų, tiek net ir pirmus sykius, kuomet drąsiai myniau būdama paauglė... Kažkodėl atrodė, jog dabar žymiai lengviau, nei tada.

Žygio tema – Šventoji Dvasia, todėl kasdien giedodami žygio himną kviesdavom „Ateik, Šventoji Dvasia ir atnaujink žemės veidą“. Ar gali būti tinkamesnė malda, ypač dabartinėje pasaulio situacijoje? Dar pabaigoje

būtinai pridėdavom „šios žemės veidą“, parodydami savo širdies link, ir kaip brolis Jonas ragino, stengiausi prašyti, kad kiekvieno „žemė“, taigi ir mano pačios vidinė žemė, būtų atnaujinta. Gražu, kad kasdieniniai mokymai apie Šv. Dvasios veikimą, dovanas, vaisius, jos buvimą misijoje ir sakramentuose maitino kiekvieno tikėjimą, kiekvieno žemę. Kartu buvo aki-vaizdu, kad Šv. Dvasia veikia visuose geruose dalykuose, jvykiuose, susitiki-muose, o juolab išbandymuose. Norėčiau pasidalinti keliais žiedeliais, ku-riuos išsinešiau ir su paguoda prisimenu:

- Mūsų grupelė be-mindama nejučia, kaip ir likusios gru-pės, pradėdavo stip-riai plėstis, taip, kad priekis nebematy-davo galo, o viduryje esantys žmonės – nė vieno vadovo. Tada sustoję mes pritaiky-davom seną gerą tai-syklę, kai lėčiausiai

judantys važiuoja pirmieji, o greitukai palaiko iš galo. Netrukom gauti komplimento iš brolio, kad esam vieningiausia grupelė (važiuojam visi kartu, galas mato priekį). Tai mus labai padrąsino, todėl kiekvienąsyk, kai atstumai darėsi per dideli, o galiniai žmonės prarasdavo motyvaciją be pa-liovos vytiš, mes vėl suformuodavom „vieningumo eilę“, kaip ją pavadi-nom. Smagu, kad taip galėjom praktikuoti vieni kitų palaikymą. Gi kaip ten sakoma: „Ir paskutiniai bus pirmi...“.

- Tikras palaikymo šaltinis ir Dvasios veikimo liudijimas man buvo visa va-dovų komanda. Atrodė, kad ši komanda yra *ypač* stipri, susidedanti iš tokių skirtingų, bet 100% atsidavusių žmonių, žinanti, dėl ko susirinko. Tai labai įkvėpė, drąsino, džiugino viso žygio metu ir vėliau. Ačiū, Dieve, už šiuos žmones, palaimink juos!

- Buvo nuostabu patirti misijos dieną Pandėlio miestelyje. Visi buvo išsiųsti mažomis grupelėmis po visą miestelį, eiti ir kviesti žmones sudalyvauti maldos vakare bažnyčioje, priimti Susitaikymo sakramentą, melstis adora-cijos metu. Visada nėra paprasta pabelsti į pirmąsias duris, tad labai žavė-

jausi, kaip drąsiai kai kurie paaugliai ėmėsi iniciatyvos. Bendravimas su vietiniais žmonėmis mums Pandėlį padarė dar jaukesnį ir artimesnį, tad vakare jaučiausi, lyg kiekvieną atėjusį žmogų jau pažinotumėm. Įstabu, kiek daug vietinių žmonių ir paauglių priėmė išpažinties sakramentą. Dievo galia – tikrai begalinis!

- Nors tai patyriau „n“ -ąjį kartą gyvenime, kiekvienąsyk iš naujo stebiuosi ir dėkoju Dievui, kad Jis veikia per žmones ir parodo savo geriausias savybes žmonėse. Tas paprastas ir drauge neapbrėpiamas žmonių dosnumas, atsidavimas! Ypač gražus pavyzdys buvo sutiktas Pandėlio klebonas Alber-

tas – tyliai stebėjau jo tikru atsidavimu savo bendruomenei, savo žmonėms. Gera buvo matyti, kad jis – žmonių mylimas kunigas, ir dar, kaip sakė vienas iš mūsų, „kaip gera, kai tikintis klebonas“. Manysit, ką norit...

- Dar vienas įsiminęs momentas: mynimas prieš vėją. Vieną dieną teko keletą valandų važiuoti visiškai priešais stiprų vėją; dažnai į kalną beminant atrodydavo, kad nejudi, bet stovi vietoje. Lėtai, lėtai stengėmės minti pirmyn. Staiga vienas iš mūsų grupelės sustoja, matau, rieda ašaros, ir sako: „Viskas, aš nebegaliu. Protas

sako, kad reikia, o kūnas nebeturi jėgų“. Čia pat pribėga kiti grupelės nariai, atsisėda šalia, nuramina, kad gal jau reikia pailsėti. Gėrėjausi, kad kai vienam žmogui jau ima trūkti jėgų bei ryžto, kitas pastebi ir gali pasidalinti, jei ne jėgomis, tai bent paguoda. Tai ir mane labai padrąsino. Gi ir popiežius Pranciškus ragino nebijoti judėti prieš srovę. Tylomis melddamasi už kiekvieną netenkantį drąsos, ryžto, jėgų savo kovoje ir aš judu toliau. Ateik, Šventoji Dvasia, ir atnaujink šios žemės veidą!

Emilija

Jaunimo stovykla 2021

Pirmas įspūdis – kaip keista ir gera matyti tiek daug žmonių vienoje vietoje (po karantino atpratus). Priminė Bažnyčią, bendruomenę, kuri dar egzistuoja ir gyva. Priminė ir jus visus, seniai ir neseniai matytus, Dvasia Šventoji įkvepia atsigauti ir vėlei veikti, norisi vėl ragauti bendrystės. Let's daviai kokių žygį rudeniop, kol nešalta.

„Prašom valgykite!“ Ses. Agnė nuostabiai bendradarbiavo su kaimyne Kristina virtuvės komandoje jaunimo stovyklai.

kartu su mūsų tėvais duoda mums gyvybę ir dovanoja Jėzų mums kaip brolių. Su Šiuo broliu gauname ir dar vienus tėvus – Mergelę Mariją ir Juozapą. Į juos galime remtis ir prašyti užtarimo, kaip tėvai, jie yra užtarėjai iki galo. Girdėjome liudijimų apie Mergelės Marijos pagalbą regimai beviltiškoje situacijoje, apie Šv. Juozapo užtarimą ieškant pašaukimo. O kokie jie pavyzdžiai mums! Šv. Juozapas - tylus, teisus, ištikimas, priimantis, kūrybingos drąsos tėvas. **(Verta atsiversti popiežiaus laišką apie jį)**. Švč. Mergelė Marija - tyli lyg žvaigždė, tarnaitė, per kurios darbus matosi šeiminkas, nusidėjėlių prieglauda, mūsų motina. Brolis Ivanas patarė: jei trūksta vilties dėl ateities - žiūrėti į savo šaknis. Kas mane įkvepia mano šeimoje, giminėje? Šventoji šeima - pilna malonės, bet netobula, sužeista. Tačiau Meilė, Šventumas – pasiekiami visur. Adoracija ir išpažinčių vakaras – kaip visada vinis Baltriškėse, vainikuotas žvaigždžių lietumi.

Stovykla grąžino į pačią pradžią, į mūsų šaknis ir pašaukimą duoti vaisių. Broliai ir sesuo Agnes priminė, kad pačioje mūsų būties pradžioje Dievas įsi-vaikina mus,

Naujiena Baltriškėse – žydiški šokiai! Su visa ~70 žmonių grupe išmokome 3 šokius ir per adoraciją kartu šokome Viešpačiui. Patyrėme, jog tai stipri malda, apjungta pilnatvės tyła. Šis pamėginimas įtikino brolių Ivaną, jog Baltriškėse reikalingas šokių savaitgalis, tad galime jo tikėtis ir už jį melstis :)

Šokiai ir malda vasaros jaunimo stovyklą.

vis nurimdavo ties 4-5 slėpiniu. Galiausiai, buvo daug jaunimo 16-17 metų, kurie taip pat įsitraukė į maldą, giedojimą ar šokį, išties du mūsų šventieji globėjai per stovyklą nemiegojo, lydėjo už rankos maldoje, darbuose ir bendrystėje. Paskutinį vakarą vyko procesija. Kartu su Mergelės Marijos ikonomis, kryžiumi, giesmėmis ir žvakėmis aplankėme kaimynę Mildą, meldėmės už jos sveikatą (dar galit prisijungti maldoje), galiausiai atnešėm save prie Švenčiausiosios Marijos, prašant jos globojimo.

Kaip ir Juozapas, stovykloje ne tiek pasakėme, kiek nuveikėme. Kaip Marija, paprastai ir nuolankiai atsidavėme į mums duotą laiką. Ačiū broliams ir sesei Agnes! Išėinu iš stovyklos ramus vaikas, pasitikintis savo šeima, patikintis gyvenimą savo brangiausiajam Tėvui, kuris, jei ir nubaus, tai tik bučiniu. À bientôt! Maldos bendrystėje!

Neda

Kalendorius

Spalis: (25-29) AA stovykla; (29) Šv. Juozapo mokykla; (29-31) Visų Šventųjų jaunimo stovykla

Lapkritis: (05-07) Kauno Maltos Ordinas; (13-15) Kauno Centriukas; (16-21) Nazareto savaitė, be priėmimo; (26-28) porų savaitgalis

Gruodis: (3-5) Vilniaus katedros rekolekcijos; (10-12) Šokių savaitgalis; (17-19) Bendrakeleivių stovykla; (20-26) Nazareto savaitė be priėmimo; (28-sausio 1 d.) Naujųjų metų jaunimo stovykla

Sausis: Bendruomenės mėnuo (mažai priėmimo)

Maldos intencijos

* Viešpatie, Tave meldžiamės už naująjį Tiberiados bendruomenės vyresnįjį tarną br. Pranciškų. Palaimink jį, jo išvykimą į Belgiją, ir jo naują atsakomybę. Vesk jį, ir per jį lydėk visą Tiberiados bendruomenę, kad atsakytų į pasaulio ir Bažnyčios kvietimus.

* Meldžiamės už br. Egidijų, kuris po 20 m. jungiasi į Belgijos bendruomenę. Taip pat pavedame į Tavo rankas br. Mišelį ir br. Joachimą, kurie atvyks sustiprinti bendruomenės Lietuvoj. Dėkojame Tau už jų pasitikėjimą

„Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas“, sako Jėzus (Baltriškių rudens vaizdas)

Tavo Apvaizda, ir pavedame į Tavo rankas šį naują gyvenimo puslapį. Palaimink ir br. Vido ir br. Frederiko mokslus Kanadoje.

* Meldžiamės už Gustavą ir Julijų, už Ievą Pauliną ir Reinhildę, kurie įstojo į postulantūrą Belgijoje. Palaimink jų atradimus ir pirmuosius žingsnius pašvęstajame gyvenime.

* Meldžiamės už Eriką, rugsėjį pradėjusį Jono Krikštytojo metus. Globok irgi, Viešpatie, Michal ir Karoliną iš Varšuvos, apsigyvenę metams Savičiūnuose, statyti šeimą ant uolos ir priimti su broliais svečius Tobijo ir Saros namuose.

Taip pat Viešpatie pavedam Tau visus žmonės, kurie ieško gyvenimo kelio, kreipiasi pagalbos mūsų bendruomenei. Tegul Šv. Dvasia juos apšviečia ir veda.

Kapitulos dalyviai (rugsėjį 2021 m.). Tave meldžiamės, Viešpatie, už naujus pašaukimus savo Bažnyčiai!

* Meldžiamės už brolių vienuolyno statybos projektą. Duok jiems išminties, įžvalgos ir ištvėmės vadovauti šitam svarbiam projektui.

Skelbimas

Iki birželio 2022 m. brolių bus mažiau Baltriškėse. Nenorėdami nusigręžti nuo misijos ir priėmimo, tuo tarpu mažiau sugebės atlikti visą buitį. Tad jeigu kaip nors norite prisidėti, Jūsų pagalba nuoširdžiai priimama. Tik vienas pavyzdys: apsilankęs Baltriškėse, gal turit gerų stovyklos nuotraumų. Maloniai mums jas atsiųskite internetinei svetainei, ar kitai „Maldos bendrystei“. Iš anksto, dėkojame.